

[Christiani.]

dukter, som drages frem af Jorden som Kul og Metaller, er faldet ganske anderledes i Pris end de Færdigvarer og de industrielle Produkter, som fremstilles i Byerne, og hvis Prisniveau opretholdes af en høj Arbejdsløn og de i det hele vedblivende store Omkostninger.

Men hvad er nu den videre Følge af disse Forhold? Det er den, siger han, at disse forarmede Producenter af primære Produkter, f. Eks. Landmændene, mister deres Købeevne, og fordi de har mistet Købeevnen, gaar det ogsaa de næringsdri- vende i Byerne daarligt. Landmændene kan intet købe og undertiden end ikke betale det, de har købt; derfor bliver meget hurtigt de tilsvarende Byerhverv ogsaa kriseramte. Det vil igen sige, at de faar mindre Mulighed for at købe Landbrugsvarer, og da samtidig Landbrugsproduktionen vokser, baade fordi Landbefolkningen vokser, og fordi der stadig tages nye Maskiner i Brug, saa viser det sig, at denne forøgede Produktion af Landbrugsvarer har ligefrem faaet færre og daarligere, mindre købedygtige, Aftagere inde i Byerne, og derfor falder Landbrugspriserne yderligere. Saaledes er hele Svikmøllen i Gang, det ene kriseramte Erhverv drager det andet med sig.

I denne Situation er den eneste rigtige Løsning den, at man erkender, at man alle er i samme Baad, og at man nødvendigvis maa tilpasse sine Udgifter efter de Indtægter, som de eksporterende Erhverv indbringer.

Lønnen maa ikke gaa ned, for saa synker Købeevnen! Det er noget, vi har hørt saa forfærdelig tidt. Men saa ligger jo det Spørgsmaal nær: skal da ikke Lønnen gaa op, for saa maatte Købeevnen jo stige? Ja, det var jo muligt, at den skulde gaa op, men er der i det hele taget en Løn, der er den rigtige, og hvorledes finder vi denne Løn?

Her maa vi gaa ud fra det, som er den nødvendige Betingelse for et civiliseret Lands Bestaaen, og det er Eksporten. Hvis et Land ikke kan eksportere, kan det heller ikke importere, og saa ophører det at eksistere som civiliseret Land i moderne Forstand, og saa synker det tilbage til Oldtidstilstanden. Men for at man skal kunne vedblive at eksportere, maa man jo have Eksporterhverv, og disse Eksporterhverv maa være rentable, det vil altsaa sige, de maa leve deres Indhavere et Eksistensminimum, og det vil igen sige, at da de Priser, de kan faa for deres Varer, er bestemt af Udlandet, maa Indlandet sørge for, at de

Omkostninger, der paahviler dem, ikke er større, end at dette Eksistensminimum kan naas, og herved er blandt andet bestemt en højere Grænse for den Størrelse, som det almindelige Lønniveau, Betalingen for Løn og gensidige Tjenester i alle Lag og Lejre af Befolkningen kan naa.

Følger man paa den anden Side dette Princip og retter sig derefter, vil det, som jeg allerede har nævnt, i forholdsvis kort Tid være muligt at naa almindelig Beskæftigelse og en Nedsættelse af Prisniveauet, som kan gengive Eksporterhvervene deres Forrentningsevne og den for de øvrige Erhverv livsvigtige Købeevne. Jeg anser derfor nu, som jeg har gjort det i de Aar, der er gaaet, en *à jour*-Føring af de danske Lønninger for ikke alene fuldt berettiget, men ogsaa fuldstændig nødvendig. Jeg ved ikke, hvorledes de Lønforhandlinger, som nu er indledt, vil forløbe. Da Lønningerne var til Behandling for et Aar siden, var jeg desværre nogenlunde alene om her i Hovedstadspressen at anbefale Vedtagelsen af det Forslag, som Arbejdsgiverne havde fremsat.

Men nu staar Forslaget igen paa Dagsordenen, og jeg vil gerne tillade mig at rette en Henvendelse til den højtærede Statsminister, som jo utvivlsomt maa give mig Ret i de simple Betragtninger, jeg her har anstillet, om med den store Autoritet, som han utvivlsomt nyder ud over Befolkningen, med den overordentlige Indflydelse, han har paa de i denne Sag meget vigtige og medbestemmende Organisationer, klart og tydeligt at udtale, eventuelt simpelt hen fra denne Talerstol, at Forholdene nu er saaledes, at en *à jour*-Føring af de danske Lønninger ikke alene er berettiget, men ogsaa nødvendig. Jeg tror, en saadan Udtalelse vilde ikke alene finde fuld Forstaaelse i dette høje Ting, men ogsaa faa den allerstørste Betydning til Gavn, ikke alene for København, men for det ganske Land.

Ad den Vej vilde det altsaa være muligt baade at faa Eksporterhvervene i Orden og at faa de indre Erhverv beskæftigede, samt at faa Budgetterne til at balancere. Men jeg er jo ikke sikker paa, at det er den Vej, den højtærede Regering tænker paa at gaa. Vi har i det hele fra den høje Regering ikke faaet noget bestemt Program for, hvorledes den vil løse den Erhvervskrise, vi er inde i. Vi har faaet en hel Del at vide om, hvordan den højtærede Regering vil mildne Krisen, nemlig gennem nye Skatter paa Befolkningen, som skal anvendes til Krisehjælp, og gennem forskellige offentlige